

Розділ перший

ЧЕТВЕР, 10 ЧЕРВНЯ

Спавла, здавалося б, мить, відколи вона повернулася додому, виснажено спіткнувшись об останній східець, а ранкове сонце, повзучи фіранкою, вже штрикало пальцями їй у вічі й починало моститися на подушці. Вона роздратовано перевернулася. В голові стояв туман, ноги боліли, а у ліжку поряд було порожньо. Допомогти прикінчити ту другу пляшку «Лібфраумільху»* було паршивою ідеєю. Вона здала оборону, потрапила у куток з якимось вилупком з «Сану»** — суцільні прищі й непрямі натяки. Їй довелося розлити залишки вина йому на сорочку, щоб утекти. Вона хутко зиркнула під ковдру — переконатися, що ще не зовсім здуріла і він не зачаївся там. Зітхнула: в неї навіть не дійшли руки, щоб зняти шкарпетки.

Меті Сторін підбила й поправила подушку і знову вляглася. Вона заслужила ще кілька хвилин у ліжку — знала, що сьогодні не вдасться поспати. Ніч виборів. Судний день. Помста виборців. Останні кілька тижнів минули жорстко для Меті, під осадою редактора, розтягнуті між дедлайнами, між збудженням і знесиленням. Може, після сьогоднішнього вечора їй вдасться взяти кілька вихідних, розібратися

* *Liebfraumilch* — німецьке напівсолодке біле вино.— Тут і далі прим. пер.

** *The Sun* — британський тابلіод.

з життям, знайти на вечір вино і чоловіка трохи кращого. Вона щільніше загорнулася в ковдру. Навіть у сяйві ранкового літнього сонця їй було зимно.

Так уже тривало, відколи вона поїхала з Йоркширу,— майже рік. Вона сподівалася полишити там усі звинувачення і злість, та вони досі кидали свою холодну тінь, всюди переслідували її, особливо в ліжку. Вона здригнулася, закопалася обличчям у грудкувату подушку.

Спробувала мислити по-філософському. Зрештою, в неї більше немає емоційних перепон, ніщо не заважає відкрити, чи дійсно у неї є те, що потрібно, щоб стати найкращим політичним кореспондентом у суто чоловічому світі. Ні про кого не піклуватися, навіть про kota, лише про себе. Але важко бути філософом, коли мерзнуть ноги. А ще коли нема чистої білизни. Меті відкинула ковдру й вилізла з ліжка лише для того, щоб виявити, що шухляда для спіднього порожня. Вона не розрахувала, забула, забагато справ і так мало часу зробити бодай щось, тим паче те сране прання. Вона обшукала інші шухляди, кожен закуток, зчинила гармидер, та так нічого й не знайшла. Хай йому; добре, що жоден чоловік не бачив, що вона зробила. Вона пірнула у кошик з білизною, порилася там і вигулькнула з парою трусиків тижневої давності, та ношених лише день. Вивернула їх і вдягнула. Готова до битви. Зітхнувши, Меті Сторін ривком відчинила двері ванної й продовжила свій день.

Присмерк почав розповзатися червневим небом, чотири комплекти газорозрядних телевізійних ламп клацнули з глухим відзвуком, заливаючи передню частину будівлі високоінтенсивним освітленням. Яскраве світло глибоко врізалось у псевдо-георгіанський фасад штабу партії. Фіранка на вікні четвертого поверху затріпотіла: хтось кинув швидкий погляд на сцену за вікном.

Нічний метелик також уздрів лампи. Він чекав настання ночі, спочиваючи поблизу, у тріщині однієї з веж Святого Івана — витонченої церкви, зведеної Реном* у самому центрі Сміт-Сквер. Церкву давно секуляризували**, а святого Івана забули, та її вапнякові вежі досі підносилися над уже безбожною площею в серці Вестмінстеру. Вони дивилися згори вниз, суплячись від несхвалення. Та тільки не метелик. Він затріпотів від збудження. Розгорнув крильця у поклику десяти тисяч ват і мільйона років інстинкту.

Метелик ширяв у повітрі раннього вечора, несучи своє тільце рікою світла. Він пролетів понад головами натовпу, що все прибував, високо понад метушнею та щораз більшим поспіхом підготувань. Він підлітав ближче і ближче, нетерплячий, пристрасний, недоладний, амбіційний, байдужий до всього, окрім сили, до якої його тягнуло, сили поза всіма мріями, поза опором. Він не мав вибору.

Тільце метелика вдарилося об лінзу, і стався спалах — за мілісекунду до того, як крильця метелика огорнули розпечене скло й розчинилися в повітрі. Падаючи на землю, його обвуглена і почорніла оболонка випустила випари відчаю. Ніч отримала свою першу жертву.

Ще одна з ранніх жертв того вечора підпирала барну стійку в «Маркізі Гранбі», відразу за рогом від наростаючого хвилювання. Сам маркіз Гранбі був популярною військовою фігурою більш ніж двісті років тому й мав на свою честь більше пабів, аніж будь-хто в країні, та маркіз програв політиці, збився зі шляху й помер у боргах і злиднях. Така ж доля чекала й на Чарльза Колінґриджа, якщо вірити його численним терплячим друзям. Не те щоб Чарлі Колінґридж колись

* Крістофер Рен — англійський архітектор, представник англійського класицизму.

** Секуляризувати — перетворити об'єкт церковної власності на державну.

кудись обирався, як, власне, й сам маркіз: в ті давні дні такого ще взагалі не робили. Колінґриджу було за п'ятдесят, проте він здавався старшим, виснаженим; він не зробив ніякої визначної військової кар'єри — два роки строкової служби, які лишили по собі трохи більше, аніж відчуття власної невідповідності нормам життя. Чарлі завжди намагався поводитися гідно, але так і залишився ходячим нещастям. Таке стається, коли маєш проблеми з випивкою.

Вранці він почав свій день з гоління й краватки, та зараз щетина вже починала прокльовуватися, а краватка висіла приспущена. Його очі казали бармену, що велика порція горілки, яку він подав йому дві склянки тому, була вже не перша за день. Та Чарлі був добродушним пияком, який завжди мав наготові усмішку й добре слівце. Він штовхнув порожню склянку через стійку.

— Ще? — запитав бармен з сумнівом.

— І одну собі, мій любий друже, — відповів Чарлі, тягнучись по гаманець. — Ой, здається, я протринькався, — пробурмотів він, дивлячись на самотню купюру й не вірячи собі. Він обшукав усі кишені, дістав ключі, сірий носовичок і кілька монет. — Точно ж десь були...

— Вистачить і цього, — відповів бармен. — Дякую, але я відмовляюся. Попереду довга ніч.

— Так. Довга. Мій молодший брат, Гел... знаєш його?

Бармен похитав головою, підсунув напій по лакованій поверхні, радий, що в старого п'яниці вже не було грошей і його самого також скоро вже не буде в барі.

— Ти не знаєш Гела? — здивовано запитав Чарлі. — Повинен знати, — він сьорбнув. — Усі знають Гела, — ще раз сьорбнув. — Він прем'єр-міністр.